

var truffet for at beskytte deres vitale Interesser, saa længe der ikke var genoprettet normale Tilstande for den internationale Omsætning af Varer og Kapitaler. Det vil følgelig være naturligt, at en Stat træffer de Forholdsregler, som den skønner nødvendige for at bevare og genoprette det økonomiske Liv paa dens Territorium, navnlig Forholdsregler til Beskyttelse af dens Landbrug og Forholdsregler med det Formaal at begrænse Arbejdsløsheden indenfor Industri og Produktion. Saadanne Forholdsregler er iøvrigt i andre Landes Interesse, idet de virker henimod en Forøgelse af Købekraften.

Efter den tyske Delegations Mening maatte man derfor fra Undersøgelserne udelukke alle de Forholdsregler, som uden direkte at berøre andre Landes Interesser bidrager til en naturlig Genrejsning af den nationale Økonomi, og kun undersøge de Hjælpeforanstaltninger, som gav Produktionen en kunstig og unaturlig Fordel paa Bekostning af den udenlandske Konkurrence.

Den franske Delegation mente, at man maatte sondre mellem Subsidier til Produktionen og Subsidier til Eksporten. De første kunde retfærdiggøres derved, at det var nødvendigt at søge at undgaa de sociale Følger, som en Standsning af særlige Industrier eller Foretagender kunde medføre. Forsaavidt de kun berørte den nationale Økonomi, kunde de ikke med Rette gøres til Genstand for internationale Aftaler. Derimod var det med Rette, at Konferencen tog Spørgsmaalet om Eksportpræmier op. Hvis man ikke kunde naa til en generel Ordning, kunde man undersøge Spørgsmaalet om en Klausul (om fair Behandling), der kunde optages i to- eller flersidede Overenskomster med det Formaal at ophæve Eksportpræmier.

Den finske Delegation fremsatte et Forslag om Reservationer forsaavidt angik Toldgodtgørelse for genudførte Varer, Eksportkredit og særlige Jernbanetariffer ved Eksport.

Endelig ønskede den irske Delegation et Forbehold med Hensyn til Subsidier, der havde til Formaal at kompensere Virkningen af Tolddiskrimination, Forbud og Restriktioner, der ramte Varer fra et særligt Land. Endvidere burde man tage Hensyn til Lande, som endnu var ved Begyndelsen af deres industrielle Udvikling.

Med Hensyn til Skibsfartssubsidier blev der af den norske og nederlandske Delegation (med Støtte fra dansk, svensk og finsk Side) fremsat et Forslag gaaende ud paa, at der skulde sluttes en Overenskomst om snarest mulig Ophævelse af alle Skibsbygnings- og Skibsfartssubsidier bortset fra saadanne, der var nødvendige for en Stat for at opretholde dets Skibsfartsforbindelser paa særlige Ruter og for at fremme en speciel Handel, hvori Staten har særlig Interesse.

Den franske Delegation mente, at der var visse Tilfælde, hvor national Beskyttelse af Skibsfarten kunde retfærdiggøres og maatte betragtes som legitim, medens en uøkonomisk Præmie- og Subsidiepolitik ikke vilde være berettiget. Den anbefalede, at Konferencen skulde undersøge Veje og Midler til at regulere Anvendelsen af Skibsfartssubsidier og -præmier, aabne eller skjulte, og udarbejde Udkast til en international Konvention.

Den franske Delegation fremhævede endvidere den ødelæggende Konkurrence, der bestod mellem Landene paa de store internationale Ruter, og som tog Form af et stadig stigende Kapløb med Hensyn til Tonnage og Hurtighed og en farlig Tarifkrig, som truede baade Skibsejernes og Staternes Budgetter. Den foreslog derfor, at Konferencen bl. a. skulde raade Staterne til at opfordre de paagældende Landes Skibsejere til at afslutte internationale Aftaler om Udnyttelsen af de store Oceanruter gennem flersidede Kontrakter og at begrænse Tonnagen for de fremtidige Nybygninger. Regeringerne skulde forbeholde sig at kontrollere disse Aftaler.